

Королівська милість

Олег Паламарчук

У людей наче гора з плеч — не стало тирана. Шепталися між собою, що спадкоємець корони — людина добра, справедлива і дуже побожна, для всіх добра бажає.

Молодий король Стефан II щодня молився перед розп'яттям, брав близько до серця настанови духовних пастирів про християнську любов.

— Я поверну своєму народові "золотий вік"! — проголосив урочисто Стефан II сенатові. — Во ім'я справедливості волею короля наказую: багатому ділитися із бідним, злодієві — стати чесним, а дурневі — розумним, вищому не знущатися над нижчим, говорити тільки правду, чинити добро. Наказую всім людям бути щасливими. А тих, які не коритимуться королівській волі, суворо карати!

Вельможі понуро схилили голови: не сподівалися вони такого наказу. Але королю ніхто не перечив. Вирішили про наказ селянам нічого не казати.

Однак правди, як шила в мішку, не втаїш. Просочилася вона крізь палацові стіни і полинула до народу сколихнула простий люд. Загули селяни, ремісники, бурлаки, жебраки:

— Триста років на королівську милість ми чекали, і ось нарешті: "Багатому ділитися з бідним!.."

Налякалися магнати-землевласники — народ бунтує! Троє найбільш знатних прийшли до короля.

— Як мій наказ виконуєте? — привітно зустрів їх володар.

— Ваша величність, — відважився на розмову граф Лорентійський, — справжня християнська любов запанувала. Ближній ділиться з ближнім, злодії пообіцяли стати чесними, за два місяці всі дурні повиводилися. Ваша поява на престолі — це Боже проведення, бо "золотий вік" повернувся на землю. Але, на превеликий жаль, серед темного люду знаходяться такі, що не хочуть насолоджуватися загальнонародним щастям. Бунтують!

— Як? Не хочуть бути щасливими? Не виконують мого наказу? — закипів від злоби король Стефан II. — Батогами їх, батогами!